

Alexis Blake

NL

**CRACK
NERVE
BOOGIE
SWERVE**

the archive

07_06_11_08_2024

ELS WIELS WIE

INLEIDING

Crack Nerve Boogie Swerve ontstond als een performance en is gericht op concepten als transparantie, weerstand, resonantie en verstoring – het wil normen doorbreken, aan onderdrukking ontsnappen en de grenzen van kunstinstellingen oprekken. In WIELS breidt Alexis Blake een live performance uit tot een tentoonstelling die voortbouwt op vorige versies van het werk en de huidige verschijningsvorm ervan geleidelijk transformeert.

Na uitgebreid onderzoek te hebben gedaan, ontwikkelde Blake in 2019 de eerste contouren van *Crack Nerve Boogie Swerve*. Voor haar presentatie van het werk in TENT Rotterdam creëerde ze een installatie en drie opeenvolgende performancesequenties. De tentoonstellingsruimte gebruikte ze als een omgeving waarin het proces centraal staat, zodat het publiek de verschillende ontwikkelingsfasen kon zien. In 2023 voltooide Blake een nieuwe, uitgebreide uitvoering van de performance die ze presenteerde in KW Institute for Contemporary Art in Berlijn en later bij de High Line in New York.

In WIELS wordt de evolutie versneld door ‘het archief’ toe te voegen: een verwijzing naar de eerdere versies van de performance, waarmee tegelijk een blik wordt geboden op de toekomst van Blake’s artistieke praktijk. De oorspronkelijke performance is continu en in ontwikkeling en was nooit bedoeld als vast punt in de tijd. In plaats daarvan fungeert de performance als een steigerwerk voor verdere ontwikkeling. Als zodanig kijkt Blake vooruit door achterom te

kijken en presenteert ze een andere versie van haar performatieve werken, waardoor wij getuige mogen zijn van een indrukwekkend geheel: de jarenlange research, de talloze uren repeteren en de verzameling werk die Blake en haar vele medewerkers hebben geproduceerd.

De aard en het nut van archieven komen voort uit de noodzaak om dingen te bewaren voor de toekomst. Hoe nobel die taak ook mag zijn, om te bewaren moet je ook beperken: in wezen moet je informatie en ervaringen gevangen houden. Gezien de dynamiek van haar artistieke praktijk, schakelt Blake de autonomie van het lichaam dan niet uit door haar performatieve werk in installaties te persen? In zijn meest rudimentaire vorm kan een archief een steriele ruimte worden die wordt bewaakt en geregeerd door zelfbenoemde wachters. Deze willekeurige factoren bepalen in feite hoe en wanneer de verzamelde materialen mogen worden ervaren. Om te voorkomen dat het archief puur als een depot wordt gezien van een verleden dat voorgoed voorbij is, geeft Blake deze barrières een nieuwe invulling. Ze vergroot de draagwijdte doordat ze het lichaam zelf gebruikt om het archief op te bouwen en ze de restanten van menselijke aanwezigheid verzamelt in de ruimte die haar performance inneemt.

Curatrice: Helena Kritis

Tekst: Josue Aliendre Carvani

Alexis Blake, *Crack Nerve Boogie Swerve*, High Line, 2023. Photo: Liz Ligon.

ZAAL 1

Verspreid door de eerste zaal staan **sculpturale impressies van een lichaam** die Blake heeft gemaakt van glasplaten. Deze facsimile's zijn representaties van beweging en verwijzen naar de microbeslissingen die samen leiden tot de kinetische stroom van één enkele beweging. Op esthetisch vlak vertellen deze sculpturen ons iets over de kneedbaarheid van glas en in metaforische zin bevinden ze zich op de grens tussen hard en breekbaar. Elke sculptuur legt een specifiek lichaamsdeel vast tijdens een handeling en beschrijft een moment van inspanning, waarbij de sporen als een bas-reliëf op het glasoppervlak achterblijven.

Twee elementen – geluid en licht – resoneren tegelijkertijd in beide zalen om de zintuiglijke ervaring van de tentoonstelling te versterken. Verscheidene strategisch opgestelde **subwoofers** zenden laagfrequente trillingen uit, waardoor er een synchroniciteit ontstaat tussen het aanwezige publiek en de ruimte. De beste manier om de lage frequenties te ervaren is door letterlijk op de subwoofers of de metalen banken te gaan zitten. Het geluid is speciaal

afgestemd op de architectuur van WIELS, waarbij de weerkaatsing verschillend met de aanwezige lichamen en installaties interageert. Tussen de geluidstrillingen door voert een **soundtrack** – een compositie van geluiden uit eerdere versies van de performance – je naar een temporele ruimte, waardoor je deel uitmaakt van het publiek op verschillende momenten in de tijd. Aan het einde van elke geluidscyclus blijft het een paar minuten stil voordat de volgende begint. Meerdere **vrij bewegende stalen constructies** zijn in de ruimte geplaatst die het geluid geleiden, waaronder een **xylofoon** die tijdens een van de performances door een percussionist wordt bespeeld.

Ten tweede is het lichtontwerp bewust gesynchroniseerd met het geluid, om de materiaaleigenschappen van het glas helemaal tot hun recht te laten komen. Geluid laat het glas trillen, licht weerkaatst erin. Er wordt een gevoel van bevrijding opgeroepen door **glaspanelen**, die in speels contrast aan het plafond zijn gehangen of in de vrij bewegende stalen structuren zijn geplaatst, en het licht op verschillende manieren reflecteren. Met eenvoudige, geleidelijk veranderende bewegingen van de verlichtingselementen wordt de reflectie verplaatst en ontstaat er een volkomen uniek spectrum van licht en ruimte.

ZAAL 2

De botsing tussen verleden en toekomst komt tot uiting in de op maat gemaakte glaspanelen op de tentoonstellingsvloer. Het publiek wordt uitgenodigd om met de installatie te interageren door over de **glazen vloer** te lopen. Zo ontstaan

er barsten die fungeren als fysieke sporen van het verstrijken van de tijd en van de bewegingen van mensen door de tentoonstellingsruimte. Glas, breken en resonantie worden niet alleen metaforisch gebruikt, maar ook als communicatiemiddelen die bijdragen aan de collectieve creatie van een nieuw vocabularium voor geluid en lichamelijke expressie.

De symmetrie van de glazen vloer wordt doorbroken door drie verspreid opgestelde **stalen constructies met verticale gebroken glaspanelen**. In elk van die constructies worden de drie versies van de performance – opgevoerd in Rotterdam, Berlijn en New York – gecomprimeerd tot één intuïtieve materialiteit. Deze transparante constellatie maakt het mogelijk om elke barst, elk sterretje en elke imperfectie als een geheel te zien, wat een referentiekaart oplevert van de specifieke omstandigheden die door elke versie in beweging zijn gezet. De aanwezigheid van mensen uit het verleden en het verstrijken van de tijd zijn fysiek ingebed in het glas. Maar om elke constructie te bereiken moet je je over de glazen vloer wagen, barsten veroorzaken, je aanwezigheid in het heden markeren terwijl je een kijkje probeert te nemen in het verleden.

Glas bevindt zich tussen een ‘hele’ of ‘gebroken’ toestand. Eenmaal ‘gebroken’ is het ‘waardeloos’. Deze ogenschijnlijke breekbaarheid overstijgt een letterlijke interpretatie van materialiteit en heeft ook sociaal-politieke implicaties. De handeling van het ‘breken’ creëert spanning tussen de begrippen onderdrukking en bevrijding. Deze machtskloof brengt geen echte morele opheldering; onderdrukking en bevrijding zijn een kwestie van perspectief. Een door een etalageruit

gegooide steen is een teken van verzet of een manifestatie van criminele bedoelingen. Openbare protesten en ordeverstoringen maken je tot iemand die verandering brengt of een hardnekkige onruststoker. Solidariteitsbetuigingen zijn of nobel, of huichelachtig. Dit morele getouwtrek maakt lang smeulende conflicten tot werkelijkheid, benadrukt de onzekerheid van ons bestaan en de kwetsbaarheid van sociale cohesie.

PERFORMANCES

Tijdens het weekend voeren dansers en muzikanten geïsoleerde fragmenten van *Crack Nerve Boogie Swerve* uit, zodat de verschillende elementen van de tentoonstelling met elkaar in dialoog kunnen gaan. De keuze om bepaalde delen uit de performance te isoleren en ze te contextualiseren als nieuwe autonome sequenties, roept een gevoel van contemplatie en introspectie op. Ze plaatst het gebrokene naast het ongebrokene, verbindt echo's uit het verleden met speculaties over wat kan volgen in een poging een soort kortstondige harmonie te bereiken. Elke nieuwe performance bestaat uit een solo of een duet en wordt gewoonlijk meermaals opgevoerd. Dit geeft de dansers en het publiek de ademruimte om het gevoel van het collectieve lichaam uit de oorspronkelijke voorstelling opnieuw te beleven.

OVER DE KUNSTENARES

Alexis Blake (1981, VS/NL) heeft een multidisciplinaire praktijk die beeldende kunst, beweging en performance samenbrengt. Ze onderzoekt de manier waarop het lichaam wordt weergegeven en behandeld als een archief, dat ze vervolgens kritisch bevraagt en verstoort. Haar werk verdiept zich in de representatie en subjectivering van het vrouwelijke lichaam en activeert het als een plaats en middel voor sociaal-politieke verandering. Daarbij creëert ze talen van verzet en ruimten om machtssystemen bloot te leggen en deze te ontwijken.

Blake behaalde een MA in Fine Art aan het Piet Zwart Institute, Rotterdam (2007) en was een artist-in-residence bij Callie's, Berlin (2023), WIELS, (2020 en 2021), de Delfina Foundation, Londen (2016), de Jan van Eyck Academie, Maastricht (2014–2015) en de Fondazione Antonio Ratti bij Yvonne Rainer (2015). Haar werk werd gepresenteerd op tal van locaties, zoals: Kunsthaus Zürich, High Line (NYC), EMST – The National Museum of Contemporary Art Athens, KW Contemporary (Berlijn), Stedelijk Museum Amsterdam, 1st Riga Biennial (Riga), BOZAR (Brussel), IMMA – Irish Museum of Modern Art (Dublin), Rijksmuseum (Amsterdam), British Museum (Londen), TENT (Rotterdam), ExtraCity (Antwerpen) en La Triennale di Milano XXI (Milaan). In 2021 won ze de prestigieuze Prix de Rome.

CREDITS

Lage frequentie-compositie en opstelling van subwoofers: Stefanie Egedy

Co-producer, mixen en masteren van soundtrack: Zeno Mainardi

Lichtontwerper: Ofer Smilansky

Staalementen geproduceerd door:

Bart Boots (CMS)

Glazen 'Z-profiel'-beugels gemaakt met:

Zeno Vogel (office haratori), Johannes Husmann (Raumbau)

Glazen sculpturen gemaakt met: Van Tetterode Glass Studio

Kostuums: Elisa van Joolen with Mika Perlmutter

Assistentie: Helena Julian (studio manager Alexis Blake Studio)

WIELS stagiaires: Josue Aliendre Carvani,

Vivien Kämpf, Elena Silena Roccetti

Met speciale dank aan: Uri Gilad, Léon Kruijswijk, Yeb Wiersma, Krist Gruijthuijsen, Meredith Blake, Ula Sickle, Zoë Gray

DANK VOOR UW BEZOEK!

Met de steun van: het Mondriaan Fonds, de Ambassade van het Koninkrijk der Nederlanden in België en europalia.

Versterkt door: d&b audiotechnik

EVENEMENTEN

Artist talk ^(EN)

Alexis Blake & Léon Kruijswijk

Zon. 11.08.2024, 15:00

Performances elk weekend.

Meer info op WIELS.ORG

📷 WIELS_brussels

📘 WielsBrussels

🎵 wiels_brussels

Alexis Blake, *Crack Nerve Boogie Swerve*, 2019/2023. Photo: Diana Oliveira

